

*** HISTORICKÁ DETEKTIVKA ***

PETER
TREMAYNE

VYŠEHRAĐ

SEDMÁ
POLNICE

*** PŘÍPAD SESTRY FIDELMY ***

PETER TREMAYNE

SEDMÁ POLNICE

Z anglického originálu The Seventh Trumpet
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, 2012
přeložila Alžběta Slavíková Hesounová
Typografie Vladimír Verner
Ilustrace na obálce Lee Gibbons
Odpovědná redaktorka Marie Válková

E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2013 jako svou 1197. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle 1. vydání v tištěné podobě).
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2012 Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2013

ISBN 978-80-7429-421-1

Tištěnou knihu můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Et septimus angelus tuba cecinit et factae sunt voces magnae in caelo dicentis factum est regum huius mundi. Domini nostri et Christi eius et regnabit in saecula saeculorum.

Tehdy zatroubil sedmý anděl a v nebi zazněly mocné hlasy říkající: „Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Krista; a on bude kralovat na věky věků!“

*Latinská Vulgata, překlad sv. Jeronýma, 5. století
Zjevení Janovo 11:15*

*Pro Dorotheu,
která se mnou je v dobrém i ve zlém
,is feidir linn‘*

AUTOROVA POZNÁMKA

Události popsané v této knize navazují chronologicky na román *Kalich krve* a odehrávají se v období zvaném *fogamar*, doba sklizně, v roce 670 po Kristu v posledních dnech před podzimní rovnodenností.

Sestra Fidelma z Cashelu, dálaigh neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu, její společník

V Cluain Mór

Tola, farmář

Cainnear, jeho žena

Breac, jejich syn

V Cashelu

Colgú, král Mumanu a Fidelmin bratr

Finguine, syn Cathal Cú-cen-máthaira, následník trůnu

Ségdae, opat z Imleachu, vrchní biskup mumanský

Gormán, bojovník Nasc Niadh, tělesných stráží krále

Caol, velitel Nasc Niadh

Enda, bojovník Nasc Niadh

Drón, vládce Gabránu

Dúnliath, dcera Dróna, vládce Gabránu

Ailill, bojovník, nevlastní syn Dróna, bratranec Fidelmy a Colgúa

Ve Fraigh Dubh

Saer, tesař

Bratr Ailgesach

Fedach Glas, hostinský

Grella, jeho žena

Bratr Biasta

U řeky Suir

Torna, bard

Echna, převozník

V Durlus Éile

Gobán, kovář

Leathlobhair, malomocný

Gelgéis, princezna Éile

Spealáin, její správce

Daig, biskup Éile

Brocc, brehon princezny Gelgéis

Aillín, vrchní brehon mumanský

Étain z An Dún

V Liath Mór

Opat Cronán

Bratr Anfudán, správce

Bratr Sillán

Ségnat, rukojmí

V Osraige

Canacán, pastevec

V Baile Coll

Coccán, kovář

Tóla se zastavil na prahu svého rolnického domku, pohlédl k tmavým obrysům kopců na východě, které se ostře rýsovaly proti proužku jasného světla předznamenávajícího blížící se rozbřesk, a spokojeně a zhluboka se nadechl a vydechl. Tak to dělal každého rána už několik desítek let, stal se z toho jakýsi jeho rituál. Na okamžik tam jen klidně stál, díval se na světlající nebe a přemítal, jaký den mu asi nové ráno přinese; poté pozornost přenesl na tmavou zvlněnou krajinu, která se před ním prostírala na jihu a jakoby tiše přikyvovala jeho úvahám. Světlo počínajícího dne se rychle šířilo, až dopadlo na skalní vyvěřelinu tyčící se na jižním obzoru pouhých pár kilometrů od něho. Šedobílé budovy na Cashelské skále, na níž bylo vystavěno sídlo vládců Mumanu, začínaly v ranních paprscích jasně pableskovat.

Tóla udělal krok vpřed a dlouze se protáhl. Byl to podsaditý a svalnatý muž, z jehož postavy se dalo lehce vysoudit, že je synem země. Očividně strávil život obděláváním půdy a péčí o dobytek. Vycházející slunce mu ozářilo černé vlasy s kovovým leskem a v ranních paprscích vypadala jeho opálená kůže a světlé oči ještě výraznější. Pobytem na čerstvém vzduchu mu tvář trochu zhrubla a zestárla, ale přesto jeho rysy nebyly nepřijemné či nepřívětivé. Stál tam jako člověk, který je spokojený se svým životem a vším, na co právě pohlíží.

Tu se někde nedaleko ozvalo zašustění a zpoza rohu domu se vynořil mohutný pes s drsnou srstí; zakňučel pánovi na pozdrav a provázel to divokým šviháním ohonu. Zdálo se, že navzdory urostlému tělu má zvíře klidnou a tichou povahu. Muž se k němu sklonil, poplácal psa po veliké hlavě a něco k němu

konejšivě zamručel, když zvíře znovu zakňučelo. Potom se Tóla otočil ke vchodu za sebou a tlumeně do domu zavolal: „Dnes bude dobrý den!“

Mezi dveřmi se objevila nějaká žena, otírala si ruce do zástěry a rychle pohlédla k východním kopcům. Byla stejně osmahlá od slunce jako Tóla – příjemně vyhlížející žena, uvyklá těžké práci.

„Dost dobrý, abychom dokončili sklizeň?“

„Dost dobrý, Cainnear. Dnes sklídíme to malé políčko, a pak už budeme mít všechno obilí pod střechem.“

„Než tam vyrazíš, měl by ses jít podívat na tu březí krávu, jestli už se otelila,“ řekla mu žena.

„Dává si s tím na čas,“ přitakal její muž. „Ostatní telata už chodí s matkami na pastvu. Zajdu za ní hned. Včera večer jsem ji viděl dole u potoka. Snad už také porodila.“ Potom se na chvíli odmlčel. „Náš líný synek ještě asi spí, víd’? Měla bys ho honem vzbudit. Dnes nás čeká spousta práce.“

„Dobrá, dohlédnu, aby už vstal, a pak za tebou přijdeme na pole,“ odpověděla mu Cainnear s úsměvem.

Rolník trochu nepřítomně přikývl a se psem v patách vykročil ke kůlně za jejich *bothánem*, kamenným domkem, v němž všichni žili. Z přístěnku si vzal kosu a hrábě. Oboje si lehce opřel o široké rameno a vyrazil přes louku ke vzdálené tmavé hradbě stromů, které rostly podél potůčku ohraničujícího jeho pozemky z jižní strany. Potok dál směřoval na západ a vléval se do veliké řeky Suiru, která tekla na západní hranici jeho polí.

Byl už jasný den, když došel k malému políčku pšenice, kterou bylo ještě třeba pokosit. Měsíc měl brzy vstoupit do fáze, které se říkalo *gealach na gcoinnlíní* – měsíc strniště. Předznamenával dobu, kdy už mělo být všechno obilí požato a sklizeno. Tóla se na chvíli zastavil, rozhlédl se po poli a potom našpulil rty, jako by chtěl uznale zahvízdnout. Teď už to nebude trvat dlouho, žně dokončit. Měl být za co vděčný: letos měl dobrou úrodu, byl to dobrý rok, nepřišel o jedinou krávu, prase nebo kuře, ať už vinou nemoci nebo divokých zvířat. Při té myšlence si vzpomněl na březí krávu a zadíval se ke stromům, zda ji tam někde nezahledne. Čekala své první tele a už měla dávno porodit. Doufal, že tele přišlo na svět v noci – pokud ne, pro jeho matku by to znamenalo potíže. Ještě nebylo dost světla, aby ve stínech pod stromy něco viděl. Tóla si opřel kosu a hrábě

u mezního kamene na kraji pole a vykročil přes strniště ke stromům se psem v patách.

Blížili se k lesíku u potoka, když vtom se pes náhle zarazil, zvedl hlavu, jako by ve vzduchu cosi větřil, a z hrdla se mu ozvalo tiché zavrčení.

Tóla se zamračil, zastavil a rozhlédl kolem.

„Copak je, Cú Faoile?“ Mluvil ke zvířeti tiše, nic podezřelého kolem ale neviděl. Potom na opačné straně pole zahlédl krávu. Už nebyla březí, vedle ní rozeznával malý stín ve tvaru telete. S úlevou se usmál, když vtom si všiml, že jeho pes se dívá jinam než na ta zvířata. Z hrdla se mu nepřestávalo ozývat temné vrčení. Tóla se pozorně zadíval směrem, kterým hleděl jeho pes, ale nic neobvyklého v těch místech nespatriil. Pomalu ke stromům vykročil a pes jej poslušně následoval s hlavou vztyčenou a ostrážitým pohledem. Tóla věděl, že Cú Faoil dokáže nebezpečí zahlédnout mnohem dříve nežli člověk a že je to věrný ochránář. Tólovi ale bylo zároveň jasné, že kdyby jim hrozilo bezprostřední napadení, pes by ho varoval mnohem důrazněji. V tu chvíli si také uvědomil, že pokud by mezi stromy číhalo nějaké nebezpečí, kravka s novorozeným telátkem by tam jistě tak pokojně nestála. A přesto cítil, že něco není tak docela v pořádku.

V těchto místech už bylo zurčení vody v potoce velice hlasité, protože proud narážel do několika velikých kamenů, po nichž lidé často přecházeli na druhý břeh. Pokud poutníci necestovali po východním břehu Suiru, nebo neměli k dispozici loďku, museli jít podél tohoto potoka jménem Arglach až sem, a zde mohli proud překročit a pokračovat jižním směrem. Na jižní straně se pak připojili k široké cestě, která nakonec vedla až k pevnosti Cashelu a městečku kolem ní. Tóla v těchto končinách žil od narození. Věděl, že vody potoka tu zurčí přes vystouplé kameny sloužící jako most. Citlivý sluch mu ale napovídal, že proud dnes vydává jiný zvuk než obvykle. Připadalo mu to skoro, jako když se potok vylije z břehů. Bylo mu zřejmé, že Cú Faoil to slyší také, protože znovu tiše a hluboce zavrčel.

Tóla odhodlaně vykročil mezi stromy a vyšel na stezku u potůčnického břehu. Na první pohled uviděl, že mezi kameny se cosi vzpříčilo, takže voda mezi nimi nemohla volně protékat, ale valila se kolem překážky a přes ni. Tóla se k ní přiblížil, aby si ji lépe prohlédl, ale vtom zůstal jako přimrazený a zarazil se v něm dech.

Uprostřed proudu, zachycené mezi kameny, bylo lidské tělo.

Rolník bez rozmyšlení do potoka vkročil, studená voda mu sahala po kolena; natáhl se po těle a pevně sevřel látku, v níž bylo oděné. Tóla byl silný muž, jak se dalo u člověka, který celý život strávil prací na polích, očekávat. I tak to ale pro něho byl náročný úkol, dotáhnout tělo na břeh, protože silný proud je neustále tlačil na kameny v říčce. Po krátkém zápolení se mu ale přece jen podařilo utopence z vody dostat a položit jej na souš.

Tóla několik okamžiků počkal, než znovu nabere dech, a poté se jal tělo zkoumat. Patřilo jakémusi muži; nebyl po smrti dlouho a za života byl mladý a pohledný. Oděv, který halil nešťastníkově tělo, byl očividně kvalitní a zdobený jemnými výšivkami. Kolem krku měl mrtvý stále ještě zlatý řetěz a na jednom prstu se mu třpytil mohutný prsten s velkým polodrahokamem. Bylo zřejmé, že za života musel zastávat nějakou vyšší funkci. Měl na sobě krátký pláštík jasných barev, který byl na jednom rameni sepnutý jemnou broží v podobě jakéhosi symbolu. Na levém boku měl na pásku připnutou drahokamy vykládanou pochvu, v níž stále vězela dýka, a po pravé straně měl u pasu pověšený meč.

Tóla pozvedl ruku, začal se nepřítomně drbat na zátylku a přitom si nechápavě tělo měřil. Jako první ho napadlo, že ten mladík zřejmě uklouzl, když po mokřích kamenech kráčet přes říčku, a spadl do vody. Možná šel potmě a udeřil se při pádu do hlavy. Ale co by zřejmě urozený mladý muž pohledával v těchto končinách, a jak to, že by cestoval pěšky a ne na koni? Bylo to znepokojivé. Pokud ten vznešený mladík přišel o život na Tólově pozemku, i kdyby k tomu nakrásně došlo nešťastnou náhodou, pro Tólu by to mohlo znamenat potíže. Matně si vzpomínal, že kdysi slyšel cosi o právní zodpovědnosti podle zákona o vyrovnání.

Sklonil se k tělu a začal zkoumat, zda na mladíkově hlavě neuvidí nějaké stopy po úderu či alespoň oděrky, ale nikde nic neobjevil. Když Tóla mrtvolu otáčel, aby si prohlédl hlavu zezadu, všiml si, že mrtvý má na zádech oblečení potrhané a poničené. Také uviděl, že ruku, kterou tělo otáčel, nemá mokrou jen od vody, ale že ji má zbarvenou lehce dorůžova. Krev. Zadíval se na potrhaný oděv pozorněji a ztěžka polkl. Pochopil, jak mladík přišel o život. Někdo jej přinejmenším třikrát bodl do zad.

Tóla pomalu začínal chápat význam svého objevu a zmocnily se ho obavy. Tohle tedy rozhodně znamenalo potíže. Teprve když uslyšel tiché zakňučení a ucítil na sobě studený čumák svého psa, který dobře pochopil, že s jeho pánem není všechno v pořádku, se Tóla konečně pohnul. Ten urozený mladík, ať už to byl kdokoliv, byl zavražděn na jeho pozemku, ačkoliv k tomu došlo na veřejné stezce, kterou všichni v okolí používali k překročení potoka. Nejistě se postavil, snažil se zachovat si klidnou hlavu a uvažoval, co má teď podniknout.

Uvědomil si, že se mimoděk zadíval ke Cashelské skále na jihu, ke které se odsud dalo dojet během krátké chvilky. V Cashelu jistě budou brehoni, právníci a soudci. Ti budou vědět, co je třeba učinit. Případ prošetří a poradí mu. Tóla byl vychován ve víře, že brehonům je dána velická moudrost. Znovu se zadíval na tělo u svých nohou. V tu chvíli si povšiml, že brož, jíž měl mladík sepnutý plášť na rameni, má velice nezvyklý tvar. Snad to byl symbol klanu, k němuž ten nešťastník náležel. Ať tak či tak, ta vzácná brož jistě každého brehona přiměje, aby šel případ osobně vyšetřit. Sehnul se, rozepnul přezku a brož z látky vytáhl. Potom se kolem sebe rychle rozhlédl a vyrazil zpátky ke svému domku se psem po boku.

Jeho žena Cainnear si všimla, že se Tóla vrací, a šla mu v ústřety s ustrašeným výrazem, neboť ihned pochopila, že něco není v pořádku.

„Co se stalo?“ ptala se ho už z dálky.

„Už chlapec vstal?“ vypravil ze sebe Tóla udýchaně, aniž by jí hned odpovídal.

„Zrovna vyvedl ven osla, aby...“

Tóla se otočil ke stáji a začal volat: „Breacu! Breacu!“

Z nedaleké stodoly se vynořil chlapec, který zřejmě teprve nedávno dosáhl věku volby, a s ustrašeným výrazem se k němu rozběhl.

„Co se děje, otče?“

„Musím se okamžitě rozjet do Cashelu. Potřebuji toho osla,“ vysvětlil mu Tóla v rychlosti. „Chci, aby sis vzal nějakou zbraň a šel dolů k přechodu přes potok. Na břehu tam leží tělo nějakého mladíka.“ Své ženy, která vyděšeně zalapala po dechu, si nevšímal. „Těla se nedotýkej a nedovol, aby se ho dotkl někdo jiný nebo aby se k němu někdo přibližoval,“ pokračoval pak.

„Nechám ti tu Cú Faoila. Já pojedu do Cashelu a přivedu s sebou nějakého brehona.“

Breac pochopil, že je situace vážná, a tak měl dost soudnosti a otce se na nic dalšího nevyptával. Rozběhl se zpátky ke stáji a za okamžik už odtamtud vyváděl jejich oslíka. Tóla mezitím prohodil několik konejšivých slov ke své ženě, a pak Breacovi do ruky vložil obojek psa, aby zvíře pochopilo, že má zůstat s chlapcem. Několikrát mu ještě zopakoval slovo „hlídej“. Pak už se vyhoupl na osla a pobídl ho do klusu – čekala je nedlouhá cesta do Cashelu, do paláce krále Mumanu.

Gormán stál uvolněně za tmavými dubovými dveřmi, kterými se vcházelo do soukromých komnat mumanského krále. Muman ležící na jihozápadě ostrova byl největší ze všech pěti irských království. Gormán byl mladý muž se světlou pletí, hustými havraními vlasy, tmavýma očima a příjemnou tváří. Kolem krku měl zlatý náhrdelník, jakýsi kroucený pásek, a nosil jej s patřičnou pýchou, neboť šperk byl odznakem členů Nasc Niadh, bojovníků zlaté obroučky, což byla elitní tělesná stráž samotného mumanského krále. Gormán měl důvod být na své posláni hrdý, neboť si jej vydobyl vlastní silou a mrštností navzdory mnoha překážkám. Většinou se královým tělesným strážcem stávali synové vůdců klanů nebo synové velkých bojovníků. Přitom Gormánovou matkou byla *bé táide*, bývalá prostitutka – ovšem její syn byl díky svým vlastnostem – a to nejen zručnosti v zacházení se zbraněmi, ale také inteligenci – vybrán, aby se stal královým osobním strážcem, což byla veliká pocta, neboť dotýčný se těšil naprosté důvěře samotného krále.

Na konci chodby se zpoza rohu vynořila jakási postava a zamířila jeho směrem. Gormán na okamžik ztuhl, ale potom se zase uvolnil, když viděl, že přichozí je králova sestra. Ještě stále si nezvykl, že ji nyní může vídat oděnou jinak než jako řádovou sestru. Dnes měla na sobě jasně modrý kabátec, který jí přiléhal těsně k tělu a sahal asi do poloviny stehen. Kabát neměl límec, ale přes něj byl přehozený krátký pláštěk *cochnull* z téže světle modré látky, ovšem navíc se zlatými a stříbrnými výšivkami; u krku byl sepnut brožemi. Na nohou měla králova sestra *triubhas*, úzké kalhoty ke kotníkům, v nichž se jasně rýsovaly její štíhlé nohy. Ve spodní části mívaly takovéto kalhoty úzký

proužek, který se podvlékal pod chodidlo. I kalhoty byly bohatě zdobený mnoha barvami. Na nohou pak měla kožené boty sahající nad kotníky a v jedné ruce držela rukavice.

Dlouhé rusé vlasy měla pečlivě učesány, rozděleny do tří pramenů a zapleteny do tří copů, které byly stočeny a přichyceny k hlavě stříbrnými sponami. Z jejího vzezření se dalo soudit, že jde o osobu, která vede velice bohatý společenský život. Temeno hlavy měla přikryté malým hedvábným šátkem ve stejné barvě jako kabát, což značilo, že je buď vdaná, nebo přinejmenším dospělá. Kabát měla přepnutý opaskem zvaným *críss*, u něhož měla přivěšený *cíorbholg*, taštičku na hřeben, již nosily všechny urozené ženy a v níž se přechovávaly nezbytné toaletní potřeby.

„Dnes jsi vzhůru časně, paní,“ promluvil k ní Gormán a dovolil si se na ni na uvítanou usmát. „Jdeš na projížďku?“ Podle toho, jak byla ustrojena, a podle kožených rukavic v rukou nebylo těžké k takovému závěru dojít.

Fidelda z Cashelu, sestra krále Colgúa, jeho úsměv opětovala. Kdysi pomohla Gormánovu matku Dellu očistit od křivých nařčení a od té doby byla její i Gormánovou přítelkyní. Mladý bojovník už nejednou zasáhl coby její strážce.

„Dnes bude krásný den. Byla by škoda jej promarnit poválováním v posteli,“ odpověděla. „A i bez toho mě brzy zrána vzbudil zvuk jezdců odjíždějících z pevnosti. Nestalo se snad něco zlého?“

„To byl Finguine s malým doprovodem,“ odvětil Gormán.

Finguine mac Cathail byl *tánaiste*, následník trůnu po jejím bratrovi.

„Co ho přimělo, aby z Cashelu vyrazil tak časně?“

„Pokud se nemýlím, kmen Cenél Lóegairi ještě Cashelu neodvedl povinné dávky, a jelikož je už po žních, *tánaiste* se rozhodl, že bude moudré se rozjet za jejich náčelníkem a tu povinnost mu připomenout.“

Cenél Lóegairi byl klan sídlící na jihozápadě království, který byl pověstný tím, že své závazky vůči králi Cashelu plnil jen neochotně. Finguine byl Fidelmin vzdálený bratranec z rodinné větve zvané Eóghanacht Áine. Byl zvolen za následníka trůnu před čtyřmi lety, poté co zemřel jeho předchůdce Donndubhán, který neúspěšně plánoval Colgúovu vraždu, aby mohl převzít v království moc. Finguine byl známý svou pečlivostí v administrativních otázkách, se kterými králi Colgúovi často pomáhal.

Fidelda pokynula rukou k zavřeným dveřím za Gormánem.
„A můj bratr již vstal?“

„Byl vzhůru už před svítáním, paní, ale nyní je u něho opat Ségdae.“

Ségdae byl opat a biskup z Imleachu, nejvýše postavený církevní hodnostář v celém království.

„Na opatovu návštěvu u bratra je nezvykle brzy. Nevěděla jsem ani, že je nyní v Cashelu.“ Ve tváři se jí objevilo zklamání. Doufala, že se jí podaří bratra přesvědčit, aby ji doprovodil na ranní projížďku. „Proč je tu opat tak časně?“

„Opat Ségdae dorazil s úsvitem, paní. Musel být na cestě celou noc a s sebou měl za doprovod jen jednoho ze svých bratrů. Tvářil se ustaraně a žádal, aby byl bezodkladně uveden ke králi.“

„Takové zprávy mě naplňují nejistotou,“ prohlásila Fidelda podmrčeně. „Vydali příkaz, že si nepřejí být rušeni?“

Gormán zavrtěl hlavou. „Pokud je mi známo, nic takového neříkali.“

„Potom tedy půjdu za nimi.“

Gormán přikročil ke dveřím, dvakrát na ně zaklepal, a potom je otevřel a nechal Fidelmu vejít.

Ve velké komnatě, v níž většinou král Colgú přijímal pouze vzácné návštěvy, seděl její bratr se svým hostem; křesla byla přitažená ke krbu, v němž hořela polena. Colgú vzhlédl, když jeho sestra vešla, a přivítal ji úsměvem. Starý opat Ségdae začal vstávat na důkaz úcty vůči princezně, ale Fidelda mu pokynula, aby zůstal sedět.

„Dobrý den ti přeji, sestro Fidelmo,“ pozdravil ji starý pán.

„I tobě, opate Ségdae,“ odvětila a posadila se do volného křesla. Potom tiše dodala: „Možná si vzpomínáš, že jsem oficiálně vystoupila z řádu, tudíž už nejsem ‚sestra‘ Fidelda, ale opět jen Fidelda z Cashelu.“

Opat se při její námitce pousmál.

„Pro nás už navždy zůstaneš sestrou Fidelmou,“ ohradil se. „Tvá pověst v pěti královstvích Irska už je hluboce zakořeněná, nikdo nebude hovořit o Fidelmě, aniž by před tvé jméno dosadil slůvko ‚sestra‘.“

„Doufám, že si lidé přivyknou dávat k mému jménu jiné slovo,“ odpověděla neústupně.

„Ach ano,“ povzdychl si opat. „Mrzí mne, že Rada mumanských brehonů zamítla tvou žádost, aby ses ve zdejší království ujala role vrchního brehona – ale jak jistě víš, o tu pozici je třeba žádat mnoho a mnoho let.“

Fidelmě se na okamžik nebezpečně zablýsklo v očích, zdálo se jí totiž, že v jeho hlase zaslechla stopu sarkasmu. Potom se ale uklidnila.

„Připouštím, že brehon Aillín má mnohem více zkušeností nežli já,“ promluvila bez nadšení. „Rada bezpochyby volila moudře, když jej vybrala jako vrchního brehona pro mého bratra.“

Colgú si nejistě poposedl. Dobře věděl, že Fidelma pojala úmysl stát se vrchním brehonem mumanského království. Když zemřel brehon Baithen, Fidelma prohlásila, že vystoupí z řádu a bude se ucházet o jeho místo. Volba vrchního brehona ovšem ležela v rukou Rady brehonů, a ta nakonec zvolila staršího brehona Aillína, který měl mimo jiné i poněkud usedlejší názory nežli Fidelma.

„Tak co hodláš dělat teď, Fidelmo? Jaké plány máš do budoucna?“ otázal se jí opat.

„Do budoucna? Budu dělat totéž co dosud. V mém životě se nic nezměnilo.“

„Ale opustila jsi přece naši církev...“

„Církev jsem neopustila, jen jsem přestala být řádovou sestrou,“ odpověděla Fidelma důrazně. „A od té doby, co jsem před několika lety odešla z kláštera svaté Brigit v Cill Dara, počínala jsem si jako zcela nezávislá osoba, nepodřizovala jsem se žádnému řádu ani církevním pravidlům. Abych byla upřímná – a myslím, že se mnou musíš souhlasit – mé nedávné vystoupení z řádu už bylo pouhou formalitou. Proto se nedomnívám, že v mém životě nyní dojde k jakýmkoliv změnám. Neustále je dost případů, které si vyžadují zkušenosti *dálaigh*, advokátky práva, a mohu i nadále rozhodovat méně závažné soudní pře.“

„To je pravda,“ přitakal Colgú zamyšleně. „Ale možná ti to skýtá i nové možnosti. Dosáhla jsi studiem hodnosti *anruth*, což je druhý nejvyšší titul udělovaný v naší zemi. Mohla bys přece ještě studovat až do hodnosti *ollamh*. To by v budoucnu jistě zvýšilo tvé naděje, až příště se svou žádostí předstoupíš před Radu brehonů.“

Fidelma neodpověděla, ale z jejího výrazu bylo patrné, že bratrův návrh se u ní setkal s pramalým nadšením.

„A co o tom všem soudí bratr Eadulf?“ otázal se jí opat. Nijak se nesnažil zakrýt fakt, že je mu dobře známo, že mezi Fidelmou a otcem jejího syna Alchúa panuje v poslední době značné napětí. Došlo to dokonce tak daleko, že když Fidelma na začátku roku prohlásila, že se hodlá ucházet o místo vrchního brehona, bratr Eadulf z hradu odejel a šel hledat samotu do společenství blahoslaveného Rúana ležící nedaleko od Cashelu. Vrátil se teprve na žádost krále Colgúa, aby šel Fidelmě pomoci s vyšetřováním vraždy bratra Donnchada v Lios Mór.

„Eadulf už přijal mé rozhodnutí,“ odpověděla Fidelma chladně. „Pokud chceš ale o jeho duševních pochodech vědět víc, bude nejlepší zeptat se přímo jeho.“

Opat Ségdaeovi se při jejích slovech nahrnulo trochu krve do tváří a rozpačitě si odkašlal. Colgú nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Opat Ségdae má na paměti pouze dobro naší rodiny a celého království, Fidelmo,“ napomenul král svou sestru mírně. „Právě z toho důvodu je zde u mne už tak časně zrána.“

Fidelma pochopila, že se její bratr snaží odvést hovor jiným směrem. Rozhodla se mu v tom nebránit, samotnou ji totiž zajímalo, co opata přimělo k celonoční pouti, jen aby s jejím bratrem mohl co nejdříve promluvit.

„Je snad důvod k obavám o blaho jednoho či druhého?“ zeptala se nevinným hlasem. „Doufala jsem, že důvodem návštěvy opata Ségdaea zde bude nějaká radostnější událost.“

Její bratr se začervenal, což nečekala. V Cashelu byl již třetí den návštěvou Drón, vládce Gabránu v zemi Osraige, s dcerou Dúnliath, a Colgú se Fidelmě svěřil, že by s Drónem rád pohovořil o uzavření svatební smlouvy s jeho dcerou. Fidelma se snažila přehlížet fakt, že jí byl ten arogantní šlechtic nepříjemný a jeho dcera lhostejná. Pokoušela se sama sebe přesvědčit, že má vůči těm dvěma zbytečné předsudky a že pokud bude její bratr šťastný, přinese to nakonec štěstí i celému království.

„Přicházím se zprávami o nepokojích v zemi lidu Uí Fidgente,“ odpověděl opat Ségdae. „Proto jsem se sem vypravil.“

„To ale přece není nic nového,“ namítla Fidelma s lehkostí. „Ten kmen odjakživa působil naší rodině potíže a ohrožoval jednotu celého království.“

Princové kmene Uí Fidgente na severozápadě Mumanu už dlouho tvrdili, že to oni by podle práva měli být panovníky království, nikoliv rod Eóghanachtů, což byli potomci Eóghana Móra. Dokonce prohlašovali, že jejich rod pochází z Cormaca Casse, staršího bratra Eóghana, a proto sami sebe nazývali Dál gCais, potomci Casse. Mimo území vlastního klanu ale příliš podpory pro svá tvrzení nenacházeli. Bylo to teprve pár let, kdy se Colgú se svými věrnými bojovníky musel postavit na bitevním poli principi Eoghanánovi z kmene Uí Fidgente a jeho spojencům, kteří proti němu vytáhli. Kam až Fidelmina paměť sahala, pokaždé, když v jejich království vznikl nějaký nesvár nebo došlo ke spiknutí, vždy za ním stáli princové kmene Uí Fidgente a jejich nespokojenost.

„Domnívala jsem se,“ pokračovala pak Fidelma, „že od té doby, co je jejich vůdcem Donennach, který s Cashem uzavřel úmluvu, byl mezi nimi klid?“

„Tentokrát nevíme s určitostí, zda za těmi nepokoji skutečně stojí sami Uí Fidgente,“ povzdychl si opat.

„O jakých nepokojích to hovoříš?“ zeptala se ho Fidelma.

Opat pohlédl po králi, jako by jej mlčky žádal o povolení promluvit, a teprve potom odpověděl. „Doslechli jsme se, že několik vesnic a osad kolem oblasti náležející jejich klanu bylo zapáleno a mnoho tamních obyvatel pobito. Ta zpráva se do Imleachu donesla teprve včera ráno. Proto jsem bez odkladu vyrazil na cestu, abych o tom tvého bratra zpravil.“

„Jak přesně ta zpráva, kterou jste obdrželi, zněla?“ zeptala se jej Fidelma naléhavě. „Vypálené vesnice a osady? Kdo vám tu zprávu přinesl?“

„Poprvé jsme se to doslechli od jednoho kupce, který viděl několik usedlostí spálených na uhlí. A poté viděl celou vesnici, která lehla popelem.“

„Kde to bylo?“

„Šlo o jednu z osad na břehu An Mháigh.“

„Pokud si dobře vzpomínám, jde o poměrně dlouhou řeku. Neurčil to nějak přesněji?“

„Vesnice, která byla zničena, ležela prý nedaleko brodu zvaného dubový, Áth Dara.“

„Ten je na území kmene Uí Fidgente,“ prohlásil Colgú rozhodně. „Pokud mne ale paměť neklame, leží na samém jeho okraji,

protože východní břeh té řeky patří už k oblasti spravované naším bratrancem Finguinem z kmene Eóghanacht Áine.“

„A pokusil se ten kupec zjistit, co přesně se u toho brodu stalo?“ zeptala se Fidelma.

„Bohužel už se nebylo koho ptát, našel tam jen těla bez života. Všichni muži, ženy i děti, které viděl, byli mrtví, a pokud se někdo zachránil, dávno odtamtud uprchl. Onen kupec považoval za rozumné se tam zbytečně nezdržovat a bez odkladu se rozjel do našeho opatství v Imleachu. Co u řeky viděl, jej velice vyděsilo.“

„Z tvých slov ale soudím, že on nebyl jediný, kdo vám ty zprávy přinesl,“ poznamenala Fidelma. „Zmiňoval ses, že jste se o tom dozvěděli *poprvé* od toho kupce.“

Opat pomalu přikývl. „Je to tak. Krátce poté, co k nám přijel ten muž, do opatství dorazila skupinka bratří z kláštera blahoslaveného Nessana v Muine Gairid. I oni vyprávěli podobné zvěsti. Po cestě k jihu také viděli vypálené kostely a zemědělské usedlosti a mrtvá lidská těla.“

„Vypálené kostely?“ zopakovala po něm Fidelma nevěřícně.

„A povražděné duchovní,“ přitakal opat Ségdæ.

„Muine Gairid leží severně od Áth Dara,“ pronesl Colgú zamyšleně. „Tudíž se zdá, že k tomu drancování a zabíjení dochází především na území kmene Uí Fidgente. Nesetkali se ti mnichové, kteří k vám přijeli, s někým, kdo by jim o tom mohl sdělit cokoliv bližšího nebo kdo by věděl, kdo má tu zkázu na svědomí?“

„S nikým,“ odpověděl opat.

„Pokud kdosi na klan Uí Fidgente zaútočil, pak jsem měl dostat zprávu od prince Donennacha,“ podotkl Colgú. „Když se stal vládcem svého kmene, mimo jiné jsme se dohodli, že mne ihned zpraví, kdyby v jeho zemi došlo k jakýmkoliv nepokojům.“

„A to je vše, co víš?“ zeptala se Fidelma opata, a potom přejela pohledem na svého bratra. Rozhostilo se ticho. Fidelma chvíli počkala, a potom ke Colgúovi promluvila naléhavým hlasem: „Co nyní hodláš podniknout?“

„Mnoho toho nezmůžu, dokud nezjistím, jak se věci mají. Nejprve se potřebuji dozvědět, kdo jsou pachatelé těch útoků. Kromě zpráv, které nám nyní přinesl opat, se k nám zatím nedoneslo vůbec nic, žádná žádost o pomoc od prince kmene Uí Fidgente ani od nikoho ze sousedních klanů a osad.“

„Je možné, že princ Donennach neměl dosud možnost pro pomoc poslat,“ poznamenal opat Ségdae.

„Snad,“ prohlásil Colgú, ale nepůsobil příliš přesvědčeně. „Nyní mám jedinou možnost – vyslat několik svých vojáků za princem Donennachem a počkat, jaké zprávy mi o té záležitosti od něho přinesou.“

Fidelda několik chvil nic neříkala, ale nakonec promluvila: „Souhlasím s tebou, že v této chvíli se nic jiného podniknout nedá. Je ale zvláštní, že jsme až dosud o ničem jiném neslyšeli. Musíme si dát pozor, abychom své vojáky neposlali do pasti.“

„Do pasti?“ zopakoval Colgú a obočí mu překvapeně vylétlo. „Jak tě něco takového napadlo?“

„Poučila jsem se z nedávné historie. Klan Uí Fidgente je proslulý svými léčkami. Nemusím ti snad ani připomínat, že se tě pokusili zavraždit. Měli bychom si počínat nanejvýš opatrně, bratře.“

Colgú si to velice dobře uvědomoval. „Vydám příkaz Finguineovi, aby ten případ prošetřil. Pochází z kmene Eóghanacht Áine a tamní oblast dobře zná.“

Fidelda se zamračila. „Řekli mi, že Finguine s několika muži vyrazil z paláce ještě před rozbřeskem, aby veliteli kmene Cenél Lógairi připomněl, že ještě neodvedl Cashelu povinné dávky.“

Colgúa to očividně překvapilo.

„Vůbec mi...“ Potom se zarazil a pokrčil rameny. „Finguine je snad až příliš svědomitý. Neřekli mi, že odjel. V tom případě požádám Dega, aby výpravě velel.“

„A ne Caola?“ zeptala se Fidelda okamžitě. „Ten má přece více zkušeností.“

Caol byl velitelem Colgúových osobních stráží a jeden z nejlepších vojenských stratégů v Cashelu.

„Na vyřízení této záležitosti má Dego zkušeností dost,“ odvětil její bratr pevným hlasem.

„Možná by s ním měl jet i někdo, kdo má právní kvalifikaci a může klást vhodné dotazy.“ pronesla Fidelda zamyšleně.

Její bratr se pobaveně zasmál. „To zřejmě myslíš sebe? Odpověď zní ‚ne‘. Dobře vím, že od setkání Rady brehonů toho nemáš příliš na práci a nudíš se, ale nepošlu tě do míst, v nichž panuje nejistá a snad i nebezpečná situace.“

Fidelda se rozhořčeně ohradila. „A proč ne? Nebyla už jsem snad mnohokrát v nebezpečné situaci?“

„Dokud se nedozvíme, kdo jsou ti nájezdníci a o co jim jde, souhlasím s králem, že je namístě opatrnost,“ vložil se jim do hovoru opat Ségdae. „Pokud jsou v zemi Uí Fidgente zabíjení i bratři a sestry naší víry, pak by tě tam neochránila ani tvá hodnost, ani tvůj původ.“

„Opat má pravdu, Fidelmo,“ přitakal mu Colgú. „Ať tak či tak, nedovolím ti tam jet. Dego s sebou bude mít *cétu* a vyrazí na severozápad, aby zjistil, co se tam děje. To by nám snad v té záležitosti mělo udělat jasno.“

Céta byla skupina jednoho sta vojáků. Pokud království nebylo právě s někým ve válce, král si udržoval jen jeden *cath* neboli batalion bojovníků, v němž byly tři tisíce mužů. Batalion se pak dál dělil na menší skupinky po sto mužích, ty ještě dále na padesát, a nakonec na malé čtyry po devíti vojácích. Když ovšem království vstoupilo do války a bylo třeba více bojovníků, král vydal takzvaný *sluaghadh*, povolávací rozkaz, a všichni svobodní muži ze všech klanů se měli spolu se svými veliteli přihlásit do služby. Docházelo k tomu ale většinou pouze v letních měsících, což byla roční doba, v níž se válečné střety odehrávaly, pokud k nim tedy vůbec došlo. V průběhu roku žili členové *cathu*, batalionu, ve stálém, dobře fungujícím táboře. Vojáci se tam učili nejen umění války, ale také se mohli vzdělávat v hudbě, poezii a měli k dispozici všemožnou zábavu, jako kdyby byli ve svých rodných vsích. Jejich veliteli byli většinou členové Nasc Niadh, elitní tělesné strážce *eóghanachtských* králů. Díky tomu měl král celoročně k dispozici vojsko, když je potřeboval, a nemusel čekat, až se k němu po povolávacím rozkazu sjedou členové klanů z okolí.

„Rád bych brzy vyrazil na zpáteční cestu do Imleachu,“ řekl jim opat. „Čekám, že se do kláštera brzy vrátí Bran Finn a velice nerad bych jej zmeškal.“

„Bran Finn? Kdo je to?“ zamračila se Fidelma.

„Nový princ lidu Déisi Muman. Vrací se z cesty na západ. Měl jsem ale za to, že se nejprve měl zastavit zde v Cashelu na důkaz úcty k tobě, Colgú. Ty ses s ním zde nesetkala, Fidelmo?“

„Má sestra tehdy byla u kohosi návštěvou na kopci Rafon,“ odpověděl místo ní Colgú. „Bran Finn se tu nezdržel dlouho a záhy pokračoval na cestě do Imleachu. Vlastně tu byl jen tak dlouho, kolik bylo z hlediska slušnosti nezbytné. Zdálo se mi, že velice spěchá, a překvapilo mne, že cestuje sám.“

„Já jej neznám,“ potvrdila bratrova slova Fidelma. „Jistě je to ale velice nezvyklé, aby princ kmene Déisi Muman navštívil Imleach a západní země.“

„Jak víte, v našem klášteře pečujeme i o nešťastníky z Rokle šilenců. A Bran Finn tam má jednu vzdálenou příbuznou. Navštívil nás před několika dny, aby se ujistil, že je o dotyčnou osobu dobře postaráno, a přivezl opatství nějaké dary, než se do Rokle šilenců rozjel.“

„Slíbil, že se v opatství zastaví ještě na zpáteční cestě na území kmene Déisi,“ vysvětloval jim opat. „Chtěl jsem se ujistit, že nás v naší práci podpoří. Pokud by nám udělil svůj patronát, bylo by to velice vítané. Je náročné starat se o ty, jejichž mysl je zakalená a...“

Vtom opata přerušilo rázné zaklepání na dveře. Znělo to velice naléhavě a dveře se otevřely ještě předtím, než stihl Colgú odpovědět. Do komnaty vešel Caol, velitel Nasc Niadh. Fidelma okamžitě poznala, že nese nějaké důležité zprávy, ale Colgú přesto promluvil jako první.

„Proč jsem nebyl zpraven o tom, že Finguine odjel z Cashelu?“

Caol nad prudkostí, s jakou byla otázka vyslovena, poplašeně zamrkal.

„Řekl mi, abych tě nerušil, když hovoříš s opatem Ségdaem. Sdělil mi, že se za pár dní vrátí. Nevěděl jsem, že je třeba tě o jeho odjezdu zpravit co nejdříve.“

„V tom případě mám nějakou práci pro Dega...“

„Mám dojem, že Caol přinesl nějakou naléhavou novinu,“ ozvala se Fidelma tiše.

Její bratr se zatvářil trochu překvapeně a obrátil se k Caolovi. „Neseš ještě nějaké jiné zprávy?“

„Do paláce dorazil nějaký rolník, který tvrdí, že u sebe na pozemku našel čísi mrtvé tělo,“ odpověděl Caol. „Žádá tedy o pomoc brehona.“

Fidelmu to zaujalo. „Proč s tím ale chodí za samotným králem? I v podhradí je přece celá řada brehonů, kteří by mu mohli dobře posloužit.“

Caol se k ní obrátil a zavrtěl hlavou. „Měl jsem dojem, že by bylo dobře, aby se na to nejprve podíval Colgú,“ prohlásil a natáhl k nim ruku, v níž třímал složité zdobenou brož. „Tento šperk našel ten rolník na oděvu mrtvého a usoudil, že by nám

mohl pomoci určit totožnost zemřelého. Prý šlo o nějakého velice dobře oděného mladíka.“

Colgú si od něho kovovou sponu vykládanou polodrahokamy vzal a několikrát ji v ruce obrátil. Pak se ustaraně zamračil. Bylo zřejmé, že ji poznal, ale nic neřekl a beze slova ji podal Fidelmě.

„Co o tom soudíš ty?“

Fidelma si od něho předmět vzala a zadívala se na jeho tvar. Oči se jí mírně rozšířily. „Na té broži je emblém lidu Uí Máil,“ odpověděla bez přemýšlení.

Colgú se zatvářil ponuře a přikývl.

„Přesně tak,“ přitakal potom. „Je to emblém používaný členy královského rodu Laiginů.“